ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΕΡΡΙΚΟΥ ΚΙΣΤΕΜΑΙΚΕΡΣ

Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ ΤΟΥ ΠΝΙΓΜΕΝΟΥ

Εδώ κάτι τρία χρόνια, κύριε, ἄρχισε νὰ δημεύεται ὁ Ἤβελ Μαρὸ στὸν συνεπιβάτη τοῦ σιδηροδρόμου, μὲ τὸν ὁποῖο μόλις εἶχε γνωριστεῖ, ἤμουν ὁ νόκιμος ἀποκτήσης μιᾶς ὡραιοτάτης... γυναίκας, ποὺ τὴν ἐπάτρεγα καὶ συνάμα μιᾶς βενζινακάτου, τελευταίου συστήματος, ποὺ τὴν ἀγαποῦσα ἐπίσης πολύ.

Ἦταν ἕνα ἀληθινὸ θαῦμα —μιλῶ γιὰ τὴ βενζινάκατο— ἕνα θαυμάσιο παιχνίδι, μὲ τὸ ὁποῖο διασκέδαζα σὰν νάμουνα μικρὸ παιδί. Ἀλλοστε, καθὼς θὰ σᾶς ἀποδείξω παρακάτω, ἀφοῦ ἔχασα τὴν καλωσύνη νὰ μ' ἀκοῦστε, ἤμουν ἀκόμα παιδάκι. Ἐντωμεταξὺ ὅμως, εἶχε ἀλήθεια, πόσες γράσα λιγάκι.

Μιὰ ἄνοιξη, πῆρα τὴ γυναίκα μου καὶ τὴ βενζινάκατο καὶ πήγα κ' ἐγκατεστάθηκα στὸ Ἀγκαί. Τὸ ξέρετε τὸ Ἀγκαί; Ἄ, εἶνε μιὰ πραγματικὴ γωνιὰ ἐπιγείου παραδείσου καὶ βρίσκεται στὴ Ρωσία.

Ἡ θάλασσα ὅμως στὰ μέρη αὐτὰ εἶνε πάρα πολὺ ἄστατη. Μὲ τὴν παραμικρὴ πνοὴ τοῦ βορηᾶ, γίνεται ἀνάστατη καὶ τὰ ρεύματα, ποὺ σχηματίζουνται τότε, εἶνε ἐξαιρετικὰ ἐπικίνδυνα. Ὡστόσο, ἐγὼ ἔδενα γιὰ ἀσφάλεια τὴ βενζινάκατο στὸ μέρος ὅπου εἶχαν οἱ ψαράδες τὶς βάρκες τους καὶ κάθε μέρα ξανοιγόμαστε μαζὶ μὲ τὴ γυναίκα μου στὸ πέλαγος.

Ὅταν ἠτάναμε σ' ἀπόσταση δυὸ μιλλίων ἀπὸ τὸν τελευταῖο σόπελο, σταματούσαμε τὸ δρόμο μας καὶ σὲ λίγο ἔδινα μιὰ καὶ ρίχνόμουν κατακέφαλα μέσα στὰ κατιγάλανα νερά.

Εἶνε μιὰ ἀσθενὴς ἀρκετὰ πρωτότυπη, ὅταν πρόκειται νὰ πάρῃ κανεὶς τὸ λουτρό του. Σᾶς τὴ σκαστῶ, κύριε, κ' ἔσᾶς, κ' εἶμαι βέβαιος πὼς θὰ σᾶς προξενήσῃ εὐχαρίστησῃ ὅταν τὴν ἐφαρμόσετε, γιατὶ θὰ δοκιμάσετε ὑπέροχα συναισθήματα.

Ὅσο γιὰ μένα, δὲν μπορῶ νὰ πῶ πὼς ἦταν τόσο εὐχάριστο τὸ συναίσθημα ποὺ δοκίμαζα μιὰ μέρα, ὅταν εἶδα ἔξαφνα τὴ βενζινάκατο ν' ἀπομακρύνεται καὶ τὴ γυναίκα μου νὰ χειρονομῇ πρὸς τὸ μέρος μου ἀπελπισμένα.

Στὴν ἀρχὴ ὑπέθεσα πὼς ἡ γυναίκα μου εἶχε ἀγγίξει ἀπὸ ἀπροσεξία τὸ διακοπτήρα καὶ πὼς ὁ μοτὲρ μπῆκε ἀνέπαφος σὲ κίνησι, ὅπως συμβαίνει σὲ τέτοιες περιπτώσεις.

Κι' ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἀκριβῶς εἶχε σηκωθεῖ μιὰ μεγάλη θαλασσοταραχὴ καὶ τὰ κύματα ὁρμοῦσαν τὸ ἕνα πίσω ἀπὸ τ' ἄλλο, ἀπειλητικά κ' ἀφροστεφανωμένα.

Θέλησα νὰ φωνάξω στὴ γυναίκα μου γιὰ νὰ τῆς μεταδώσω μιὰ ὁδηγία, ἀλλὰ ἡ φωνή μου πνίγηκε μέσα στὸ μουγγρητὸ τοῦ ἀγέρα ποὺ φυσοῦσε σὰν λυσσασμένος.

Σὲ λίγο ἡ βενζινάκατος δὲν ἦταν παρὰ ἕνα μαῦρο σημάδι, χαμένο στὸν ὁρίζοντα. Ἀλλὰ —περίεργο πρᾶγμα— μοῦ φαίνεται πὼς εἶχε ἐξαφανιστεῖ πρὸς τὸ μέρος τῆς ἀκτῆς. Πῶς τὸ κατόρθωσε αὐτό, ἀφοῦ πήγαινε ἀνοιβέρνητη;

"Αν καὶ γνωρίζω, κύριε, νὰ κολυμπάω σὰν ψαρόπουλο, ὡστόσο, ὅταν μὲ παράσυρε τὸ ρεῦμα πρὸς τὴν ἀνοιχτὴ θάλασσα κ' ἐπολόγισα πρόχειρα τὶς ἀποστάσεις, κατάλαβα πὼς ἔφτασε ἡ τελευταία μου στιγμή!...

Μολαταῦτα, ὅπως ὅλοι ποὺ ἀσχολοῦνται μὲ τὸν ἀθλητισμό, ἄρχισα κ' ἐγὼ νὰ παλεύω μὲ τὰ κύματα, ἀναπτύσσοντας ὑπεράνθρωπη δύναμι.

Ὅταν ἔφτασε ἡ νύχτα, ἐξακολουθοῦσα ἀκόμα νὰ κολυμπῶ, ἀλλὰ ἤμουν ἐντελῶς ἐξαντλημένος πειά. Ὤ, τί φοβερὲς ὧρες ποὺ πέρασα ἐκεῖνο τὸ βράδυ!... Γιὰ νὰ μὴν πολυλογῶ καὶ σᾶς κουράζω, σᾶς ἀναφέρω μονάχα πὼς μὲ εἶδαν τέλος ἀπὸ ἕνα μικρὸ φορτηγὸ καὶ μὲ ἀνέσυραν τὴ στιγμὴ ποὺ ἐπρόκειτο νὰ βουλιάξω.

Τὸ ἄλλο πρωί, ἀφοῦ στὸ μεταξὺ συνῆρθα γιὰ καλά, μὲ ἀπεβίβασαν στὸ Πόρτο-Μπρίτσιο. Καὶ τὸ ἴδιο βράδυ, κατὰ τὶς δέκα, βρισκόμουν κοντὰ στὴ βίλλα μου καὶ διακεκλιζα τὸν περίβολό της.

Ἄ, ὄ, κύριε, σᾶς βλέπω νὰ προσέχετε. Καὶ δὲν ἔχετε ἄδικο. Ξέρετε. Ἀπ' τὸ σημεῖο αὐτὸ ἡ διήγησι ἀρχίζει νὰ περιπλέκεται καὶ παρακάτω θὰ γίνῃ διασκεδαστική, πάρα πολὺ διασκεδαστική. Λοιπόν, ποὺ λέτε, μόλις ἐπλησίασα στὴ βίλλα, εἶδα στὴν πόρτα τοῦ ἐξώστη τὴ γυναίκα μου νὰ κουβεντιάζῃ ζωηρὰ μὲ τὸ στενώτερο φίλο μου, ὁ ὁποῖος παραθέρισε ἐκείνη τὴν ἐποχὴ στὴ Νίκαια κι' ἐρχόταν δυὸ—τρεῖς φορὲς τὴ βδομάδα γιὰ νὰ μᾶς δῇ.

Ἡ ἡμέρα ἐκείνη ἦταν μιὰ ἀπ' τὶς συνηθισμένες τῶν ἐπισκέψεών του. Φαίνεται δὲ πὼς ἄκουγε ἀπὸ τὴ γυναίκα μου κάτοια πολὺ χαρμόσυνη εἴδησι, γιατὶ τὸ πρόσωπό του ὁλόκληρο ἀκτινοβολοῦσε. Ἀλλὰ καὶ τῆς γυναίκας μου ἡ ὄψι ἔδειχνε μιὰ τρυφερὴ σοβαρότητα, τέτοια, ποὺ μόνο στὴν περίοδο τῆς πρώτης ἀγάπης μας εἶχα παρατηρήσει.

Ἀπὸ καιρὸ σὲ καιρὸ ὁ φίλος μου τὴν ἀγκάλιαζε, κολλοῦσε τὰ χείλη του στὰ δικά της καὶ τότε ἔφταναν ὥς τ' αὐτιά μου κάτι ἠχηρότατα σκαστά φιλιά.

Χά, χά, χά!... Ποτέ μου στὴ ζωὴ δὲν εἶδα κωμικότερο θέαμα ἀπ' αὐτό... Τόβαλα ὡστόσο στὰ πόδια.... Καὶ τὸ πιὸ κωμικό, κύριε, ἦταν τὸ κεφάλι μου, ὅπως τὸ εἶδα τὴν ἄλλη μέρα. Χά, χά... Λοιπόν, κύριε, τὸ ἀκόλουθο πρωί, ξυπνώντας, βρῆκα τὶς τοίχες τῆς κεφαλῆς μου, ἀπὸ κατάμαυρες ποὺ ἦταν πρώτα, νάχουν γίνει σταχτιές! Ἄσπρες σχεδόν!...

Τί εὐχάριστη ποὺ εἶνε, ἀλήθεια, ἡ ζωή! Τὰ πάντα ἐξαρτῶνται ἀπὸ τὸν τρόπο, μὲ τὸν ὁποῖο θὰ τὰ πάρῃ κανεὶς κ' ἀπὸ τὸ ρόλο ποὺ θὰ δεχτῇ νὰ παίξῃ. Ἐγὼ προτίμησα ἐπὶ τοῦ προκειμένου, νὰ παραστήσω... τὸν πεθαμένο, γιατὶ αὐτὸ μοῦ πήγαινε πιὸ βολικά. Προσπάθησα λοιπὸν νὰ ἐξοικειωθῶ μ' αὐτὴ τὴν κατάστασι καὶ ν' ἀπασχολήσω κατὰ τὸν καλύτερο τρόπο τὶς ὧρες τῆς ἀργίας μου

Ἡ κερδιστέρη δουλειά μου, γιὰ ἕνα χρόνο περίπου, ἦταν νὰ παρακολουθῶ κρυφὰ τὴ σύζυγό μου καὶ τὸ φίλο της. Ἡ παρακολούθησί τους ὅμως δὲν ἦταν τόσο πολὺ δύσκολη, γιατὶ πήγαιναν πάντα μαζὶ καὶ δὲν ἐχώριζαν ποτὲ ὁ ἕνας ἀπ' τὸν ἄλλο. Στὸ τέλος, ἐπειδὴ δὲν εἶχα τί ἄλλο νὰ κάμω, θέλησα νὰ τοὺς παρακολουθῶ ἀσφαλέστερα καὶ ἀπόκτησα μιὰ πραγματικὰ ἀριστοτεχνικὴ εἰδικότητα στὸ ζήτημα τῶν μεταμφιέσεων.

Ἀ, στὸ κεφάλαιο αὐτὸ ἐπῆρξα ἀληθινὰ ἀσυναγώνιστος. Ἡ ἐξιπνάδα μου κ' ἡ ἐπινοήσεις μου ξεπέρασαν καὶ τὶς δικές μου προσδοκίες, ἀφοῦ κατόρθωνα νὰ πηγαίνω στὸ δρόμο σχεδὸν ἀπὸ πίσω τους, νὰ κάθομαι στὰ ζαχαροπλαστεῖα δίπλα τους κ' ἀκόμα —θὰ τὸ πιστεύετε;— νὰ περάσω μαζὶ τους μιὰ ὁλόκληρη νύχτα μέσα στὸ ἴδιο βαγόνι τοῦ τραίνου, χωρὶς νὰ καταλάβουν ποιός εἶμαι...

Ἔπειτ' ἀπ' αὐτά, ἄκουσα μὲ τὰ ἴδια τ' αὐτιά μου τὶς συνομιλίες τους. Ἦταν ἀνοήματικές, παθητικές, τρυφερώτατες.... Χά, χά, χά! Τί ὡραία ποὺ εἶνε ἡ ζωή!...

Μιὰ ἄνοιξι, πῆγαν κ' ἐγκατεστάθηκαν στὴ Βρεττάνη. Δὲν εἶνε ἀνάγκη βέβαια νὰ σᾶς πῶ πὼς τοὺς παρακολούθησα ὥς ἐκεῖ, γιὰ νὰ συνεχίσω, ὅπως πάντα, τὴν κατασκοπεία μου.

Ἔξω νὰ μοῦ κατέβηκε μιὰ ἔμπνευσι, μιὰ ἔμπνευσι ἀληθινὰ ποιητική. Ἂν πετύχαινα τὸ σχέδιό μου, θὰ τρελλαινόμουν ἀπ' τὴ χαρά μου...

Αὐτὴ τὴ φορὰ ἐπρόκειτο νὰ κάμω τὴν τελευταία μου μεταμφίεσι, μιὰ μεταμφίεσι ὅμως ποὺ ἦταν δυσκολότερη ἀπ' ὅλες τὶς προηγούμενες. Γιὰ νὰ πετύχω αὐτὸ ποὺ ἤθελα, ἔπρεπε ν' ἀνακτήσω τὴν παλιά μου ἐμφάνισι, νὰ ξαναγίνω δηλαδὴ ὅ,τι ἤμουν πρὶν ἀπὸ ἕνα χρόνο.

Αὐτὸ τὸ κατόρθωσα ψενάχα ὕστερ' ἀπὸ πολλοὺς κόπους καὶ ἀρκετὲς βαφές. Τὸ κατόρθωσα ὅμως, κ' αὐτὸ εἶνε τὸ σπουδαῖο. Τί τὰ θέλετε, κύριε.... Δὲν σᾶς εἶπα πρὸ ὀλίγου, ὅτι εἶχα ἀναδειχτεῖ ἀπαράμιλλος σ' αὐτὸ τὸ κεφάλαιο;

Καὶ τώρα, θέλετε ν' ἀκούσετε τὸν ἐπίλογο; Παρακολουθῆστε με προσεχτικά, πολὺ προσεχτικά...

Ὁ οὐρανὸς ἐκείνη τὴν ἡμέρα ἦταν καθαρός, βαθυγάλανος, μὲ χρυσαφένιες ἀνταύγειες, σχεδὸν τόσο ὡραῖος ὅπως καὶ τῆς Μεσογείου. Ἡ γυναῖκα μου κ' ἐ φίλος μου πήρανε μιὰ βάρκα κι' ἔκαμαν ἕνα περίπατο, ὄχι μακρυὰ ἀπ' τὴν ἀκρογιαλιά.

Τὴν ἀγκάλιαζε καὶ κολλοῦσε τὰ χείλη του στὰ δικά της...

Τὰ χέρια τους ἤσαν μπλεγμένα καὶ τὰ κοινπιὰ ἔλαμπαν ἥσυχα ἀπάνω στὴν ἀτάραχη ἐπιφάνεια τοῦ νεροῦ. Ἤσαν εὐτυχισμένοι... Ἐγὼ μπῆκα σὲ λίγο μέσα σ' ἕνα μονόξυλο κι' ἄρχισα νὰ τοὺς παρακολουθῶ, ἀλλ' ἀπὸ κάποια ἀπόσταση. Φροῦσα, θαμάμα, τὸ ἴδιο κοστοῦμε τοῦ μπάνιου ποὺ εἶχα πρὶν ἀπὸ ἕνα χρόνο στὸ Ἀγκαί.

Σὲ μιὰ στιγμὴ πῆρα φόρα, ἔδωσα μιὰ κι' ἔπεσα μέσα στὸ νερό. Διέσχιζα ἀθόρυβα τὴ θάλασσα καὶ διεύθυνθην πρὸς τὴ βάρκα τῶν δυὸ ἐρωτευμένων, χωρὶς νὰ μὲ νοιώσουν. Ὅταν ἔφτασα σ' ἀπόστασι λίγων μέτρων ἀπὸ αὐτοὺς, ξεπετάχτηκα ἄξαφνα δίπλα στὴ βάρκα τους, στὸ μέρος ὅπου ἡ γυναῖκα μου ἦταν σκυμμένη ρουμπαστικὰ καὶ κύτταζε τὸ λαγαρὸ πρασινωπὸ νερό, ἄνοιξα τὰ μπράτσα μου καὶ τῆς φώναξα χαρούμενα :

— Καλημερούδια, Ὑβόνη! Δός μου τὰ χέρια σου ν' ἀνεβῶ...

Μόλις ἡ γυναῖκα μου ἄκουσε τὴ φωνή μου καὶ μ' ἀντίκρυσε, τὰ μάτια της πῆραν μιὰ ἔκφρασι τρόμου φρικτοῦ, λὲς καὶ ἦσαν ἕτοιμα, νὰ χυθοῦν ἔξω ἀπ' τὶς κόγχες τους...

Τὸ πρόσωπό της πῆρε κι' αὐτὸ ὄψι νεκροῦ, τὰ δόντια της ἄρχισαν νὰ χτυποῦν σὰν νάχε πυρετό, καὶ τὰ χέρια της ἀπλώθηκαν γιὰ νὰ πάσουν τὰ δικά μου, τὰ χέρια τοῦ νεκροῦ ποὺ τὸν εἶχε ξεράσει ἔτσι ἀπροσδόκητα ἡ θάλασσα.

— Μὰ κράτησέ με, Ὑβόνη! τῆς φώναξα. Μὴν τρέμεις ἔτσι δά... Σοῦ λέω πὼς θέλω νὰ βγῶ ἐπὶ τέλους ἀπ' τὴ θάλασσα... Ἀπ' τὸν καιρὸ ποὺ μ' ἄφησες ἐδῶ, κουράστηκα πειά...

Τότε ἐκείνη ἔβγαλε μιὰ κραυγὴ φρικαλέα, ἕνα ξεφωνητὸ τρόμου καὶ ἀπελπισίας ποὺ ἀντηχεῖ ἀκόμα εὐφρόσυνα στὰ βάθη τῆς ψυχῆς μου...

Ἄ, κύριε, δὲν μπορεῖτε νὰ φανταστῆτε πόσο χάρηκα ἐκείνη τὴ στιγμή! Σηκώθηκε ὁλόρθη ἀνάμεσα στὴ βάρκα κι' ἄρχισε νὰ ὀρμιάζη, νὰ μουγγρίζη, ν' ἀφρίζη... Καὶ καθὼς μοῦ λέν, ἔτσι κάνει κάθε μέρα, μεταξὺ τῆς τρίτης καὶ πέμπτης ἀπογευματινῆς, στὸ φρενοκομεῖο τοῦ Πιερρεφέ, ὅπου ἀναγκάστηκα νὰ τὴν κλείσω γιὰ νὰ μὴν πάθη χειρότερα.

Γυρίζω λοιπὸν τώρα ἀπὸ τὸ Μόντε Κάρλο καὶ πάω νὰ τὴν ἰδῶ. Θὰ μὲ ρωτῆστε βέβαια, γιατὶ δὲν πῆγα νὰ τὴν δῶ ἐντομεταξύ, ἐπὶ τόσους μῆνες; Μὰ δὲν εἶχα καιρό, φίλε μου. σᾶς ὁμολογῶ εἰλικρινὰ πὼς δὲν εἶχα καιρό... Λὲν σᾶς φαίνεται παράξενο, ἔ; Ἡ ζωή μᾶς ἀπορροφᾶ τόσο πολύ, ποὺ δὲν ἔχουμε διάθεσι γιὰ στενοχώριες καὶ πένθη. Μὰ σᾶς ἐπαρακούρασα, θαρρῶ, μὲ τὴν ἱστορία μου. Καὶ τώρα εἶνε ὥρα νὰ κοιμηθοῦμε, γιατὶ περάσαν τὰ μεσάνυχτα. Καληνύχτα σας, κύριε, καὶ καλὸ ξημέρωμα....

ΕΡΡΙΚΟΣ ΚΙΣΤΕΜΑΙΚΕΡΣ

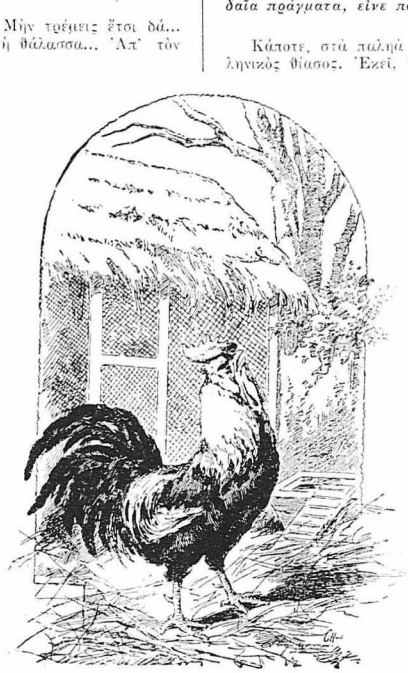

ΑΠ' ΤΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΑΣ

ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ

Κάποιος φιλάργυρος, ὁ ὁποῖος φιλοξενήθηκε γιὰ κάμποσον καιρὸ σ' ἕνιαν ἐξοχικὸ πύργο, ἔμεινε πολὺ εὐχαριστημένος ἀπὸ τὶς περιποιήσεις ἑνὸς ἐπηρέτου.

Ὅταν λοιπὸν ἐπρόκειτο νὰ ἀναχωρήση, θέλοντας νὰ δείξη τὴν εὐγνωμοσύνη του, τοῦ εἶπε :

— Ἄμα ξαναναμοιθοῦμε, φίλε μου, φρόντισε νὰ μοῦ θυμήσης... νὰ σοῦ δώσω κάτι γιὰ τὸν κόπο σου!...

***

Ὅταν εἶχε ἐπέλθει ἤδη ὁ χωρισμὸς μεταξὺ Ἀνατολικῆς καὶ Δυτικῆς Ἐκκλησίας, ὁ Πάπας τῆς Ρώμης Ἰωάννης ἔστειλε στὴν Κωνσταντινούπολι δυὸ καρδιναλίους γιὰ νὰ φροντίσουν μαζὺ μὲ τοὺς Ἕλληνας γιὰ τὴ συμφιλίωσι.

Οἱ τελευταῖοι, ἀφοῦ ἄκουσαν τὶς ὑπερβολικὲς καὶ ἀπαράδεκτες προτάσεις τοῦ Πάπα, ἀπάντησαν ὡς ἑξῆς στοὺς ἀντιπροσώπους του :

— Ὁμολογοῦμε ὅτι ὁ Πάπας ἔχει ἀπεριόριστη ἐξουσία ἐπὶ τῶν ὑπηκόων του. Δὲν μποροῦμε ὅμως νὰ χωρτάσουμε τὴ μεγάλη του φιλαργυρία. Πηγαίνετε λοιπόν. Ὁ Διάβολος μαζύ σας καὶ ὁ Κύριος μαζύ μας...

***

Μιὰ μέρα κάποιος ματαιόδοξος νέος καυχόταν στὸν Ἀρίστιππο κι' ἔλεγε ὅτι εἶχε διαβάσει πολλὰ συγγράμματα.

— Γερός, ἀποκρίθηκε ὁ φιλόσοφος, δὲν εἶνε ἐκεῖνος ποὺ τρώει πολύ, ἀλλὰ ἐκεῖνος ποὺ χωνεύει καλὰ καὶ δὲν παθαίνει ἀπὸ βαριστομαχιά!

ΤΑ ΔΙΚΑ ΜΑΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΚΑΙ ΑΣΤΕΙΑ

Ἡ δημοσιογραφικὲς γκάφες. Ὁ ἄθλιος... Λαμερμούρ! Ὁ τελάλης τοῦ Καρβασαρᾶ. Μαζὺ κι' ἀνκκατωτά. Ἡ δὶς Διπλαράκου περὶ τοῦ μέλλοντος συζύγου της. Ὁ Πρίγκηψ Γεώργιος στὴν Κρήτη κτλ. κτλ.

Ὅταν στὰ 1837, παίχτηκε στὴν Ἀθήνα ἡ κωμωδία τοῦ Μολλιέρου «Georges Dandin», μιὰ ἐφημερὶς τῆς πρωτευούσης, ἀναγγέλλουσα τὴν παράστασι, μετέβαλε τὸν ἥρωα τῆς κωμωδίας σὲ.... συγγραφέα, γράψασα τὰ ἑξῆς :

«Αὔριο ἐν τῷ θεάτρῳ θὰ δοθῇ ἡ κωμωδία τοῦ κ. Γεωργίου Δαντίνου, «Ὁ ντροπιασμένος σύζυγος»!...

Πολλὰ χρόνια ἔπειτα, ἕνας ἄλλος δημοσιογράφος, γράφοντας γιὰ τὴ «Λοιπὰ Λαμερμούρ», ποὺ παίχτηκε στὴν Ἀθήνα, ἐτόνιζε κοντὰ στ' ἄλλα καὶ τὰ ἑξῆς :

«Αὐτὸς ὁ... Λαμερμοὺρ δὲν μᾶς παρουσίασε καὶ πολὺ σπουδαῖα πράγματα, εἶνε πολὺ κατώτερος τοῦ Ροσσίνι»!...

***

Κάποτε, στὰ παληὰ χρόνια, πέρασε ἀπ' τὸν Καρβασαρᾶ ἕνας ἑλληνικὸς θίασος. Ἐκεῖ, τὸν παρεκάλεσε ὁ δήμαρχος νὰ δώση μερικὲς παραστάσεις κι' ὁ θίασος δέχτηκε. Ἐπειδὴ ὅμως τυπογραφεῖα δὲν ὑπῆρχαν στὸν Καρβασαρᾶ γιὰ νὰ βγάλουν προγράμματα, ὁ δήμαρχος ἀνέθεσε στὸν μοναδικὸ τῆς πόλεως τελάλη νὰ διαλαλήση τὸ γεγονός.

Ὁ τελάλης ὅμως, ἔχοντας, φαίνεται, τὴν ἡμέρα αὐτὴ πολλὰ νέα ν' ἀναγγείλη, ἔκρινε καλόν, γιὰ νὰ ξεμπερδέψη γρηγορώτερα, νὰ τὰ πῆ ὅλα μαζύ, κι' ἄρχισε νὰ φωνάζη :

— «Ἤρθαν τὰ θέατρα στοῦ Θανάση τὴν ἀποθήκη!... Ἤρθε τοῦ Καπετὰν Γεράσιμου τὸ καΐκι κι' ἔφερε κρασὶ ἀπὸ τὸν Ἐπαχτο. Ἤρθε τοῦ Καπετὰν Τραγούδα ἡ μπρατσέρα κι' ἔφερε κρεμμύδια!... Ἕνας ἔχασε κάτι κλειδιά. Ὅποιος τὰ βρῆκε νὰ τὰ φέρη καὶ θὰ πάρη τὰ βρετίκια του!... Ὀχτὼ δεκάρες τὰ θέατρα!... Τέσσερες τὸ κρασί!... Τρεῖς τὰ κρεμμύδια καὶ ἕνα φράγκο τὰ βρετίκια!....».

***

Τὴν πρώην Μὶς Εὐρώπη, δεσποινίδα Διπλαράκου, τὴν ρώτησαν στὴν Ἀμερικὴ πῶς θὰ ἤθελε τὸν ἄνδρα ποὺ θὰ πάρη, καὶ πῶς θὰ μποροῦσε μιὰ βασίλισσα αὐτή, νὰ ζήση μὲ ἕναν κοινὸ θνητό.

— Νὰ εἴσαστε βέβαιος, κύριέ μου, ἀπάντησε στὸν Ἀμερικανὸ δημοσιογράφο ἡ δὶς Διπλαράκου, ὅτι γιὰ τὸν ἄνδρα μου δὲν θὰ εἶμαι ἡ «Μὶς Εὐρώπη τοῦ 1930». Θὰ εἶμαι ἁπλῶς ἡ ἀφοσιωμένη του σύντροφος καὶ ἡ συνεργάτις του, ἂν μὲ θέλη ὡς συνεργάτιδά του. Δὲν θέλω νὰ λένε : «Νὰ ὁ ἄνδρας τῆς Μὶς Εὐρώπης τοῦ 1930»! Θέλω νὰ λένε : «Νὰ ὁ κύριος τάδε καὶ ἡ γυναῖκα του».

— Ὥστε θὰ παραιτηθῆτε ἀπὸ Βασίλισσα;

— Θὰ εἶμαι Βασίλισσα τοῦ.... σπιτιοῦ μου, ὅπως αὐτὸς θὰ εἶν' ὁ Βασιλεύς μου.

— Ὥστε θὰ διοικῆτε τὸ σπίτι σας, συμβασιλεύοντας; Καὶ ποιὸ θὰ εἶνε τὸ πολίτευμα τοῦ νοικοκυριοῦ σας;

— Τὸ πολίτευμα τοῦ σπιτιοῦ μας θὰ εἶνε.... Δημοκρατικό! Καὶ μεῖς βασιλεῖς τῆς οἰκιακῆς μας Δημοκρατίας.

— Καὶ Πρωθυπουργός σας;

— Ἡ.... κυριαρέρα μας!...

***

Ὅταν ὁ Πρίγκηψ Γεώργιος, πρωτοκατέβηκε ὡς Ἡγεμόνας στὴ Κρήτη, τὸν ὑποδέχτηκαν οἱ ὑπουργοὶ τῆς Κρητικῆς Πολιτείας, οἱ ὁποῖοι τότε ἐλέγοντο «Σύμβουλοι».

Μιὰ μέρα συζητοῦσαν μαζύ του, περὶ τοῦ τρόπου τῆς καλυτέρας διοικήσεως τῆς Μεγαλονήσου.

— Ἐγώ, μᾶς λέγει ὁ Πρίγκηψ, θὰ διοικήσω κατὰ τὸ σύστημα τοῦ Μεγάλου Πέτρου.

Τότε σηκώθηκε ὁ μεγάλος Κρὴς πολιτικός, ὁ Σφακιανάκης, ὁ ὁποῖος ἦταν καὶ Πρόεδρος τοῦ Συμβουλίου, Πρωθυπουργὸς νὰ ποῦμε, καὶ μὲ κάποια δυσαρέσκεια, εἶπε στὸν Πρίγκηπα :

— Ὑψηλότατε, μπορεῖτε νὰ διοικήσετε ὅπως ὁ Μ. Πέτρος, ἀλλὰ χωρὶς σφαγὰς βέβαια...

Ὁ Πρίγκηψ δὲν ἀπάντησε, ἀπὸ τότε ὅμως ἄρχισεν ἡ πρώτη ψυχρότης του μὲ τὸν Σφακιανάκη, ἡ ὁποία ἔλαβε κατόπιν τόσας διαστάσεις διὰ τοῦ Βενιζέλου.